

Lazar Nikolić: Dejan (priča o BGD asfaltu)

Lazar Nikolić

Vam predstavlja priču o beogradskom asfaltu

Dejan

Novi Beograd, 2008.

1. Ko je Dejan?

“Nisam Kežman, pa da mi biografiju pišu”

Dejan Stijačić

Teško je razgraničiti životne puteve. Obično, oni se međusobno ne mešaju, jer svako ima neki svoj kojim hoda, nogu pred nogu. Kada Vam neko kaže kako se ceo život okreće u jednom začaranom krugu, kao i naša planeta – znajte da laže! Zašto? Pa, primera ima mnogo. Ali je u teoriji, samo jedan Vaš lični put. Da li ste ponekad razmišljali da ga promenite? Iz bezbroj pokušaja, da li ste uspeali, bilo kada? Ovo je priča o Dejanu, osobi bez granice. Da je živeo u doba Velikog Rima, sigurno bi bio gladijator. Da je rođen za vreme Kosovskog boja, Branković nikada ne bi izdao svoju zemlju, a bio bi pobratim sa Milošem Obilićem. U slučaju da je odrastao u doba Vuka Stefanovića Karadžića, o njemu bi bilo ispevano mnoštvo epskih pesama, o njegovim junačkim pohodima na turske glave. Možda bi bio desna ruka Apisa, ili bi bio časovničar iz Sarajeva u drugom

svetskom ratu, Valterova veza... I pored svega, kratko i jasno, jedan je Dejan Stijačić, zvani Podbara.

Rođen u jedinom jugoslovenskom olimpijskom gradu, kao klinac je često znao da ode put Beograda. Igrom slučaja, krenuo je u osnovnu školu baš u Srbiji, Aranđelovcu, ali je zbog porodičnih problema morao da se preseli u Bosnu, gde je živeo do petog razreda. Uglavnom, tamo je krenuo u školu i, jednostavno - zajebavao se. Mržnja, i samo mržnja, prema unutrašnjosti se godinama stvarala u njemu. Naime, jednim dekretom, tadašnja komunistička vlast je poslala njegovog oca da radi kao stomatolog u Trebinju, a tako se on i rodio u Sarajevu. Svakim svojim odlaskom u provinciju, natovarao je sebi probleme na vrat. Odmah bi ljudi osetili njegov akcenat, pa je zbog toga sve najbolje devojke mogao da poseduje. Lokalni džukci su ga kinjili i mrzeli, zbog njegovih magupskih, beogradskih fora. Od tada je navukao bes na provinciju. Uvek je znao da na leto, zimu, bilo kakvu vrstu raspusta, ode u Beograd, pa je padalo maltretiranje, jer nikada nije naučio da priča po "bosanski", nego je samo kada je hteo nekog da zeza, pričao kao i oni. Top lista nadrealista, i te fore, jer niko u Srbiji nije mogao da ga razume. Izbio je rat, i hvala Bogu, Dejan je otišao u Beograd, pravo u Blok 45, za koji

ga veže detinjstvo. Naime, odrastao je sa nekim momcima koji su bili dve-tri godine stariji od njega. Ta razlika je tada bila velika, a danas se i ne oseti. Vremenom, potpuno je zaboravio rodnu Bosnu, a svoje stare prijatelje je sretao samo u gradskom autobusu ili kada je slučajno gledao kako idu po humanitarnu pomoć. Najviše je mrzeo kada se neko iživljava nad devojkama i starim ljudima. Vaspitavan je da pomogne starijima. Bio je jedan čiča iz Banjaluke u njegovom kraju, jedva mog'o da se kreće, svi ga pomerali i zezali, a Dejan je uvek bio tu da pomogne, da ukrade nešto iz frižidera i njemu odnese, ili samo da se spusti do njega, da vidi kako je. Taj stariji gospodin je živio od toga što mu Dejan donese, ili šta dobije iz humanitarne pomoći. Jedno leto, kada je umro, nisu imali da plate za sahranu. Njegova unuka je radila, ali tuga pregolema, nema se para, pa je Dejan sa još četiri osobe platio sveštenika i sahranu i sve ostale troškove. Kada su obijali dragstor u pola noći, nikada ih taj čiča nije drukao, već je vileneo po ulici i tako skretao paznju na sebe, da se panduri zabavljaju njim, da bi oni su imali vremena da pobegnu. Osetili su se dužni da mu nekako uzvrate. Majčina familija mu je iz Srbije, Beograda, iz centra. Ima nekih korena iz Aranđelovca, ali sve je to Srbija. Išli su mu na nerve crveni komunisti, koji su do juče

urlali Titu, bratstvu i jedinstvu, maltretirali i ubijali one koji su slavili slave, Božić, Srpsku Novu Godinu, sve njih koji se nisu kapirali sa tadašnjim sistemom.

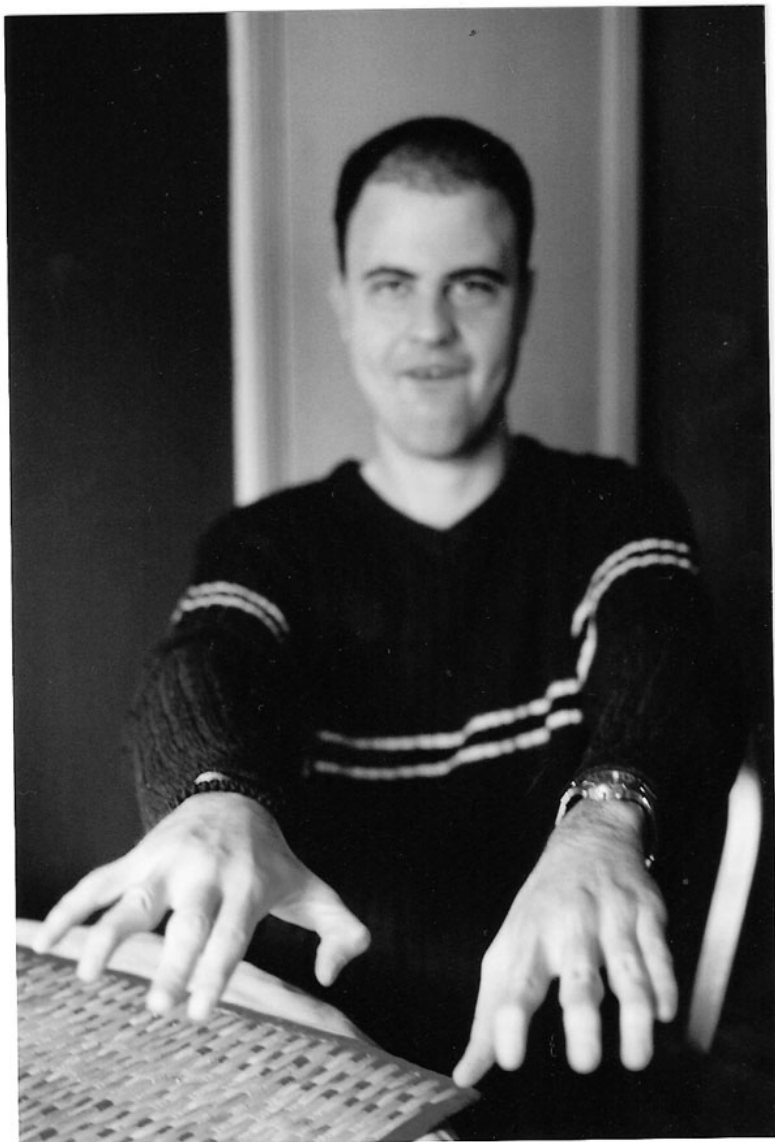
Najveća njegova greška se desila kada je svoju sestru, Tijanu Stijačić, ubio od batina, skoro na mrtvo. Tukao je gde stigne. Morala je čak policija da reaguje. Od tog dana, Dejan je stalno zaštitnički nastupao pred devojkama, i niko nije smeo da uvredi bilo koju "ribu" u njegovom okruženju. Obraćao im se sa poštovanjem, pa je tako dobijao pluseve sa njihove strane.

Kada je sa svoje četiri godine u krilu sedeo pokojnom Tomi Zdravkoviću, koji je te godine izigravao Deda Mraza, upitao je čaleta: "Zašto Deda Mraz smrdi na votku?". Otac je već tada znao da će Dejan biti alkoholičar.

Velika se panika digla oko Dejanovog krštenja, pa je na kraju morao da se krsti kada je otišao u Srbiju. Ali to ga ne čini manjim Srbinom nego što su ostali, imamo tonu krštenih ljudi, ne idu u crkvu, a Dejan je redovan nedeljom, ako ne svake, zbog obaveza, onda svake druge ili treće.

Sve je mogao da razume, ali šabane je organski mrzeo. Dođu i kenjaju po Srbiji, zapale preko, postanu veliki Srbi... Svi su patriote na papiru, a kad treba nešto konkretno, nigde nikoga..

Dejan je poludeo za vreme agresije. Hteo je da, onog dana kad su napali, ode na Kosovo. Ali, shvatio je da ne možeš ni Holivudski rat da vodiš protiv takvog sistema. Sestra njegovog ortaka i Dejanova bivša devojka su izgubile život u ulici Kneza Miloša za vreme granatiranja. Počeše sirene, nisu stigle ni da se sklone kad je zveknulo. Reкао je sebi: "Postavi neki cilj u životu", i tako je uradio, i ide ka tom cilju. Ipak, taj njegov cilj je malo nelogičan, ali posle svih dešavanja će se jednog dana vratiti u njegov omiljeni Beograd. Svim srcem je uz njega. A taj grad mu to na pravi način i vraća.

Mardelj ekipa

Dejan Stijačić Podbara

S` Maina ekipa uvek ista slika,
gastosa puna je Severna Amerika.
Na ćošku dva lika ljavaju pajdo
Urka i mene, ovde zna svako.
On je Zemunac k'o i ja, begunac,
zapalio preko počeo pos'o,
da preživi sve to.

Neko je odma' rek'o plavoj ekipi za planove naše,
ortaci popadaše, mardelj, ekipa iz Istočne Evrope,
ćelije pune razne stoke.
Sa njima zajedno palimo iz ćorke. pobune pravimo.
žandare rukama davimo...

Ortak je silov'o ženu i dete, na mardelju hteli
svi da se svete, seo sam mirno i smislio plan,
manijaku učtivo rekao "Dobar dan, ja sam Red Army!
i neće ti ništa, ortak na moju zaštitu prista. ubod u djale
za vreme tuširanja, kerovi u transu bez simuliranja...

Mardelj ekipa uvek ista slika Urko i ja dva bolesnika,
šetamo 'toke kuvamo pajdo za sutradan mi ne znamo
'rave su naše, svako veče akcija, ko god se buni
sledi mu prangija, za mene je Fira postao amater
moj metak putuje daleko. jebaću vam mater...

Magnum i glock, vops, džin i sok, sve se to meša,
kada si kesa, uvaljam ti loš pajdo, jer bol si mi
zad'o nije mi pravo što odlaziš bez poslednjeg
zdravo, pritišćem restart, ortak pokazuje na sprat!
Soba je hladna, situacija je krajnje gadna i utokom
čuvam šanerima leđa, šansa u gradu je sve ređa
i ređa...

Popih mardelj, jer sam k'o amater naseo na
priču, sad su me lepo drugari iz mardelja namestili
i na duže vreme u ćorku smestili, na mardelj ulazim
tamo sam broj, prangijam kolegu, krećem u boj,
jebaću im mamicu, jer hoću u samicu da barem
spokojno iskuntam noćima, kad već me osude na
samicu...

2. Postao je čovek

“Inače, ja igram tenis. Pratim te turnire, ludujem. Već tri godine idem na tenis. Prestiž, bato. Plivanje, bleja, teretana, basket, tenis”

Dejan Stijačić

Čudni umeju da budu putevi jedne lotalice, a Dejan je bio opasna lotalica. Svi su to znali, zato su ga se i bojali. Stara je izreka: “Živi svoj život, ili ćeš živeti kao Dejan Stijačić”. U Beogradu se konačno nastanio kada je pohađao osmi razred osnovne škole. Otac mu se zaposlio u jednoj stomatološkoj ordinaciji na Vračaru, dok je on svoj put gradio po vrelom asfaltu blokova, što se familiji nikako nije svidelo. Zato im je svima odbrusio oštro: “Moj život, moja stvar. Da budem kao ostali jadni miševi i da čekam na parče sira? Nisam se zato borio na Maksimiru 1991!”. Sticajem okolnosti, jedna devojka iz njegovog razreda ga je vrlo dobro zapamtila, a ime joj ne možemo otkriti. “Dejan je bio kulturni i lepo vaspitan, pomagao je svim devojkaama kada su ih muškarci zezali, stajao je u njihovu zaštitu. Sećam se, jednog dana, na

odmor je došla ekipa iz bloka 70. Napali su jednu devojku. Kada je to video, uzeo je ciglu sa okolnog gradilišta i jednog od njih pogodio pravo u glavu. Zatim je uzeo šipku i uleteo sam među njih petoricu. Dobio je par udaraca, ali je zaštitio tu jednu devojku. To gradilište je bilo u vlasništvu čuvenog Bate Trlaje, koji je baš u tom momentu obilazio svoje radnike. Nemo je posmatrao sve sa strane, video Dejanovu hrabrost, prišao mu i rekao, koliko se sećam, da je veliki laf, potapšao ga po glavi, očinski, i dodao da je ovo dečko koji ima najviše muda u celom kraju”, priča nam Dejanova drugarica iz razreda. Vremenom, za njega je postalo opasno. Policija je prisluškivala njegov telefon, gonili su ga za silne krađe koje nisu mogli da dokažu, a Dejan je shvatio da je sada pravo vreme krenuti dalje. Sledeća destinacija mu je bila Novi Sad. Zamolio je drugara Klaudija da ga odveze tamo. Klaudio nije bio iz blokova, ali ga je Dejan poštovao, i verovao mu, iako je ovaj odrastao u Sarajevskoj ulici. Za Novi Sad je mogao samo da kaže sledeće: “Ne moram nikome da se dokazujem, Novi Sad je meni zakon grad. Kao, to je spor grad, Voša leži u srcu samo onim najodanijima. Za roštilj, za zajebanciju sa pravom ekipom, za ribe, Novi Sad je zakon. Posebno Kamenica i ljudi u njoj”

Ipak, tamo nije pronašao svoje mesto, jer je starija ekipa prepoznala veliku opasnost. Plašile su ih njegove veze sa podzemljem glavnog grada. Plašili su se i Dejanovih sposobnosti, snalažljivosti. Imao je mnogo neprijatelja. Znao je da mu pretila opasnost, a u današnjem životu preživljavaju samo oni koji prepoznaju opasnost. Zato je tražio iseljeničku vizu za Kanadu. Ipak, po savetima svojih prijatelja, znao je da sam teško ima prilike da ode preko okeana. Preko Belog iz Čačka, Culetovog brata, je došao do odlične ideje. Sa celom svojom porodicom će otići u Kanadu, njegovom ocu je Beli već bio pronašao posao u jednoj prestižnoj ambulanti, dok je sestra Tijana trebalo da nastavi svoje školovanje. Sve je bilo sređeno. Bila je mrkla noć, bez i trunke mesečine. Dejan je pogledao kroz prozor svog stana. I dalje su ispred bila parkirana kola. Plan je bio da prvo njegova porodica izađe i krene na jednu stranu. On je morao sam, preko podruma i malenog prozora. Roditelji i Tijana su ga čekali na autobuskoj stanici. Sunce je polako izlazilo, a Dejan je sa suzama gledao u Novi Sad, grad koji je brzo zavoleo. Brzo je zavoleo i jednu devojkicu, Mariju, koju nikada u životu više neće videti. Bio je svestan toga.

Autobusom do Budimpešte, a potom preko Amsterdama, do Kanade. Dejan je odlazio.... Sledeća stanica njegovog junačkog života. Ipak, Beli ga je zavrnuo. Od tada nikome ne veruje. Mislio je da će se nastaniti u Vankuveru, ali su ga odatle poslali u Vinipeng. Njegov životni put se ipak nastavio. Nastanio se u radničkom kraju, jednom soliteru u kojem je živelo još nekoliko porodica sa ovih prostora. U početku nije mogao da ima sve, ali, kako je vreme prolazilo, polako se snalazio. Iz noći u noć je Dejan postajao sve jači. Jačala je i njegova želja za povratkom, kao i potragom za njom, jedinom devojkom koja je ostala u njegovom junačkom srcu. Arkan, kad je upoznao Cecu, napisao je na parčetu papira: "Bićeš moja" i stavio joj tu poruku u ruke. Kada je to videla, samo mu se nasmejala, jer stvarno nije bila svesna. Dejan je odavno tu poruku napisao na jednoj internet adresi, ali njegova omiljena osoba još uvek nije imala prilike da je dodirne i oseti.

Joca Amsterdam

Dejan Stijačić Podbara

Radijus kretanja mu je uvek bio poznat, šmekerska priča
i skupa odela, Duja Bećirević mu bio k'o brat,
puna kola cica, a on beše tačan k'o sat
u separeu časti ortake gladne akcije,
uvek je znao da zapali pre racije!
Sufle raznih pića idu na njegove
račune kada namigne kelnerici pogledom k'o kod zmije
uvek druga priča iza svake noći tu se krije...

K'o mali ja sam sanj'o u restoranu "Sunce"
da budem k'o on, a jedan od ortaka javio mi juce
da ost'o je bez ledja da nema vise nikoga
da na mardelju je sam, bez odela,
veza prihoda - Joca Amsterdam covek
sa prosvercovanih 42kg heroina,
covek koji uvek je navik'o da ima,

Lazar Nikolić: Dejan (priča o BGD asfaltu)

oko sebe ljude proverene akcije,
kada sklapa se posao on bio car je...

Rece mi ortak kontraobavestajac,
da je vladavina kriminalca kratkoga sjaja, danas si trazenu dok sistemu trebas,
sutra si unakazen na otpadu,
ako se k'o Stevica ne das, slusao sam price raznih lisaca sa ulice,
pre ili kasnije ortaci pokazu ti pravo lice tada je kasno, shvatis da je
svuda ista slika, Joca bio je jak sada je samo izbledela slika...

Joca sada cekaju svoje izrucenje ortaci mu u Hagu Stanisic ne misli
na pomirenje, Joce ce setiti ako ga neko plati, u protivnom
ce nastaviti da mu lik i delo blati- svako kada je u skripcu
izbeci ce udarce, mamlazi poput mene- pokusace da druge
zastite, Joca je bio nekad postovan, a sada na dnu je...

I sve njegove akcije završavaju se iza celije,
o pričama kakav je nekad bio slušate mladije
delije, o tome da bude mocan k'o on sanjace
svaki klinac, da ne dozivi sudbinu Arkana
pozelece svaki caletov mezimac, po gradu
se sire jajare bez stila, Beograd je odavno
post'o grad dilera i debila sto kaze ortak iz
Sindikata zamenjene su vrednosti, o Joci
sada brinu likovi iz Drzavne Bezbednosti,

sto pogacu su istu sa njim svojevremeno

lomili, po bordelima u skupim sarama,
lepo se provodili nedovoljno dokaza
za trideset ubistava preko cetrdeset
kila odjednom se stvara i dovoljna
evidencija da bi se donela presuda...

Sanjao sam Legiju da pali iz Cezara,
sut pandura u dupe i on za ogradu se
hvata, odranih dlanova prebacuje
Zvezdana ortaka, tri rafala remete noc
i Legija u lokvu pada...

Da li je ovo sudbina svakog kriminalca,
da na kraju izigrava zrtvenoga jarca, da
umesto slave kurvi i bordela u crne dzakove
im dzelati pakuju tela...

3. Povratak

“A što se tiče Marije, tu nema šanse da bude ništa sem one:

Mala, mala, mala mi je sinoć dala... Dobru lekciju”

Dejan Stijačić

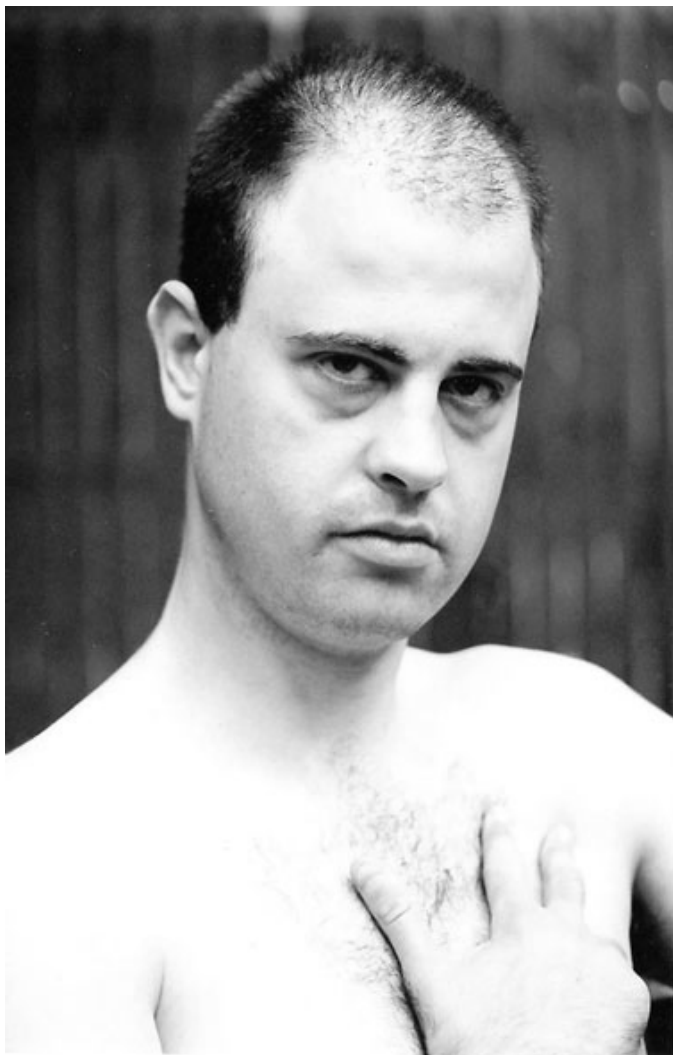
Dugo je tugovao. U pogrešno vreme u prokletom izgnanstvu. Nije imao izbora, znao je da se mora snaći. Odlučio je da živi pošteno, jer je to obećao svom ocu. Krenuo je da radi normalne poslove. Ipak, živio je u sećanju na sve svoje ortake, na reči Bate Trlaje, na akcije sa Ćumetom... I jednog dana je došao do svog novog komšije. Čuo je dosta priča o njemu, doseljeniku iz Beograda. Želeo je da ga upozna. Odjednom, ušao je u njegovu sobu, i zatečen situacijom, polako prilazio stolu. Naime, tada je prvi put Dejan video internet. Nije ni trepnuo. Zašto? Shvatio je to kao svoj povratak. Kao vrlo inteligentna osoba koja brzo razmišlja, odmah je stvorio plan. Internet je mogućnost da dođe do informacija o svojim starim prijateljima, saborcima i što je najvažnije, do Marije. Ali, on ništa ne zna o računarima, on, odrastao na ulici, među kriminalcima sa kraja osamdesetih

godina. Znao je sve ljude u Državnoj Bezbednosti tadašnje Jugoslavije, ali o računarima – ništa. Znao je i čarobne reči. Svom novom komšiji, Beograđaninu, odmah je zapretio Firom Magnumom. Njega su svi znali, svi poštovali, bio je jedan od najjačih likova u Beogradu. Svi su znali da je potreban samo jedan “onaj” pogled Fire Magnuma i ta osoba je mrtva. Naredio je doseljeniku u zgradu da se spusti na šesti sprat kod njega u sobu, i prenese svoj kompjuter, a Dejan će pošteno platiti. I tada je počela jedna nova epoha njegovog života.

Mnogo je patio. Samo zbog njenog imena, koji ga je podsećao na Novi Sad, zaljubio se u Mariju Karan, devojkicu koja nosi ulogu Iris u filmu „Kad porastem bicu kengur”. Što je više gledao prokleti film - sve se više ložio na nju. Želeo je da je vodi u operu, recitovao bi joj Lorku, Prevera... Pitao se ima li dečka? Telefonom je pokušavao da pronađe njenog glumačkog partnera u tom filmu, Sergeja Trifunovića, kojem je svojevremeno završavao marihuanu, kako bi došao do njenog broja telefona, ali sve je bilo uzalud. Znao je da sve polako prelazi u bolest, i morao je nekako rešiti tu situaciju u njegovoj glavi. Pokušao je da se ubije. Nije mogao više da trpi tu patnju. Skočio je kroz prozor, pravo na glavu. Ali, spasila ga je sreća – tek se bio doselio u

Vinipeng, u stan na prvom spratu i potpuno je bio zaboravio da više nije u soliterima Novog Beograda, a sneg je bilo debljine dva metra, Kanada. Nastavio je svoj sumorni iseljenički život. I dalje je razmišljao o samoubistvu, iz zasede. Skoro je rešio da otme avion, siluje sve taoce, i onda, pošto ubije sve pilote i stjuardese, da bez padobrana iskoči iz aviona pre nego što bi pao, tako da posle ne bi mogli da ga optuže za bilo šta. Pokušao je i da sam sebe skuva u kadi, ali ga je zvuk telefona odvratilo od smrti. Pokušao je da se upali benzinom, zatim da proguta deset bilijarskih kugli i još toga mnogo, mnogo, mnogo, mnogo... Ali, i dalje je Marija bila u njegovom srcu.

„Druge su mi devojke, pobegle iz misli
prhnule k'o jato cvoraka”...

Nisam trebao

Dejan Stijačić Podbara

Glava mi rasterećena,
keka je obezbeđjena,
Gde god da izađem,
proganjaju me nalaze,

a niko nije svestan,
da se kajem,
da me prate tamne price,
da ne postoji a da nisam overio neko pice,
a zivota je malo osalog svega bice.

Ne ne ja nisam trebao,
sta da ti pricam mnogo se zezalo,
Ne ne ja nisam trebao,
i nisam se predao.

4. Najluđe gostovanje

“Dado inače šeta na relaciji Bosna-Belgija. Pošto nemaju dovoljno dokaza da je on ubio Juku. Nije meni do para, koliko mi je do časti. On je mene zavrnuo, a sve smo delili zajedno. Ja sam ga branio od Vojvode na Marakani, kada je ovaj počeo da ga maltretira. Ja obojicu mogu da ih nosim u zubima, da se razumemo- Vojvoda nije bio jak samo je bio bitanga.”

Dejan Stijačić

Vratimo se u 1992. godinu. Dejan je od svog oca tražio pare da ode na finalnu utakmicu između Partizana i Huventuda. Otac je bio zaprepašćen. Njegov sin je već nekoliko dana imao visoku temperaturu, preko 40 stepeni. Nije mu dao pare, naredio mu je da leži kući i da nigde ne ide. Dejan se zbog Partizana nije dao pokolebati već je iskočio kroz prozor, uradio šljaku i našao se na mestu velikog pohoda navijača Partizana. Kada se vratio kući, svima je govorio o fenomenalnom provodu u Španiji. Ljudi su ga

čudno gledali jer se finale igralo u Istanbulu. Neko bi to prokomentarisao, a zatim bi se svi složili kako je Dejan bio u delirijumu zbog visoke temperature, da nije znao gde su išli. Jedva se sećao i Saletove trojke kako ga je bilo oborilo.

I kao gastabajter je išao na sve utakmice Evropskog Prvenstva 2000. Većina ljudi koji su bili tamo su bili gostosi. Na kvalifikacijama za Svetsko Prvenstvo 2002. sa Švajcarcima u Baselu, kad je bilo 20.000 gostosa takođe je bio prisutan i uživao u atmosferi. Bio je i na EP u basketu, još dok je igrao Divac, Đorđević i ostali. Uspeli su pod vođstvom Dejana da nadglasaju 10.000 Francuza i skandirali Srbiji, provocirali NATO i Čiraka. Uvek je bio do maksimuma napaljen kad bi otišao da gleda reprezentaciju. Kada oseti tu atmosferu na stadionu, kada cela tribina počne da se trese, kad naši momci izlaze na teren, kad pozdrave navijače, kada upadneš u trans. Uvek se napali kao malo dete....

Jedva je čekao da se malo olabave ta pravila za vize, da nam bude malo bolje stanje u zemlji, pa da bude i svim ljudima iz Srbije (i iz RS i CG) omogućeno da idu pod normalnim uslovima po Evropi, da bodre Srbiju.

Ipak, ostaće mu neostvoreni san da prati Srbiju na domaćim utakmicama. Plašio se da ga ne prepozna neki pandur na stadionu, i da ga ne uhapsu i zadrže na mardelji.

Njegova najveća ljubav je oduvek bio Partizan. Posećivao je sve utakmice, nebitno da li je JNA, ili Pionir. Ipak, zbog nekih nesporazuma sa izlapešim Čumetom, morao je da potraži svoju novu ljubav. Počeo je intenzivno da zalazi među opasne fudbalske klubove. Tražio je i svoju korist u svemu tome. Navijao je ili je bio član skupštine više klubova. Radnički sa Novog Beograda, Radnički iz Kragujevca, Rad, OFK Beograd, i to dok je na njegovom vrhu bio Zvezdan Terzić, a ni Vojvodina nije bila daleko od njega. Lično je Bata Kan Kan insistirao da Dejan učestvuje u svakodnevnom radu kluba kao savetnik.

Sa grobarskom novosadskom ekipom je došao za Beograd, na tekmu protiv Vojvodine. I Vojvodina je dala gol, povelu, i on je iz zaječavanja počeo da se raduje, i da peva "ajmo Vošo", ili tako neku pesmicu. Naravno, Čegi, pajser, Koprivica i ostala prva ekipa ga je samo pogledala, odmah ga prepoznala, ali neki ćelavi, bez zuba, su krenuli prema njemu. Dejan je u dva, tri udarca rešio stvari, a ćelavci su se našli na betonu Južne tribine. Onda je prišao Čegi i pitao: "Lalinac, može pivo?"

Dok je bio navijač Radničkog sa Novog Beograda poštovala ga je svaka tribina. U nekoj selendri su mu čak i skandirali, kada je Radnički gostovao. Lokal patriotizam se probudio u njemu, pa je kao Beograđanin iz blokova morao da navija za klub iz kraja.

Posle je navijao i za Radnički iz Kragujevca, divio se tim navijačima koliko ih ima, iako im je klub pred gašenjem. Njegova majka je imala korene iz Aranđelovca, pa je često znao, kad bi tamo boravio kod dede, da kresne svoja kola i skoči na tekmu u Kragujevac.

Kada se vratimo još u prošlost, gledamo Dejana na stadionu Dinama, Maksimiru. Vodio je pravi rat za Srbiju. Tada je već bio iskusan u tučama, jer je stajao rame uz rame sa najvećim grobarima u Rijeci, kada ih je Armada okruživala. Tokom legendarne tuče Delija, Purgera i drotova gledao je kako jedan Zagrebački navijač ganja bagerom Zvezdine navijače i tako ih obarao, jednog po jednog.

Najlakše je bilo Pazarcima da se hvale, kada recimo znaju da mi ne dolazimo dole. Puvaju se kako se Arkan, Vuk, Šešelj nisu lepo proveli u Novom Pazaru. Sve to stoji. Samo, fanatike možemo da razumemo, zašto nas mrze i zašto sanjaju nedosanjan san o Istočnoj Bosni. Pre će braća iz Republike Srpske dobiti

nezavisnost nego oni. Zato je Dejan uvek i mrzeo tu muslimansku navijačku skupinu. Igrom slučaja, nije prisustvovao pohodu Radovih navijača po njihovom gradu. Zakasnio je na autobus. A pričala je Torcida(navijačka grupa iz Novog Pazara) kako je Žare jednom prilikom uleteo u Novi Pazar devedesetih godina, vezao ih za radijatore u sportskoj hali i rekao im: „Sada ćete videti kako biju Srbi”. Tu je padalo ljubljenje krsta, krštenje sa tri prsta, oblačenje mantije i recitovanje na uvo kompletne liturgije na staroslovenskom. Dejan je zato i poštovao Žareta, a ne zbog one popularne priče sa Torcidašem iz Splita, koju zna svaki današnji mladi grobar. Posle je zajedno sa Arkanom ušao u Novi Pazar, izivljavao se na njihovim muškarcima, pipao im kite. Žene nije hteo da im dira, jer po njegovim rečima one su bule. Dečake nije dirao, samo im je lupao šamare - ukoliko bi mu neki nešto dobacio. Muškarce je ponižavao, terao ih da menjaju imena. Samo zato što mu je jedan pandur lupio šamar kada je ušao u sportsku halu. Zato, i zbog brdo drugih akcija, Žareta je cenio do groba.

"Alcatraz" je ekipa iz blokova koja vrlo dobro zna Dejana. Momci pretežno iz 45. bloka. Starija garda, nisu nikada propustili nijednu utakmicu. Nikada "Alcatraz" nije pao na derbiju.

Partizan ne mora nikada više izaći u Evropu. Ali jedno je sigurno. Grobari, majstori zanata svog, kada god se budu pojavili u Evropi, o njima će se pisati kao o najvećim huliganima. E to je brate posao. Samo smrt je siguran posao! Nikad nikom izvini! Inače, Dejanov dobar drugar Supa je bio grobar pre nego što je postao radovac. Nije uspeo da uđe u ekipu, konkurencija je bila mnogo jaka. Zato je Dejan neko vreme i navijao za Rad, čisto da pruži podršku svom starom ortaku, koji je želeo da unese nešto novo na domaću tifo scenu.

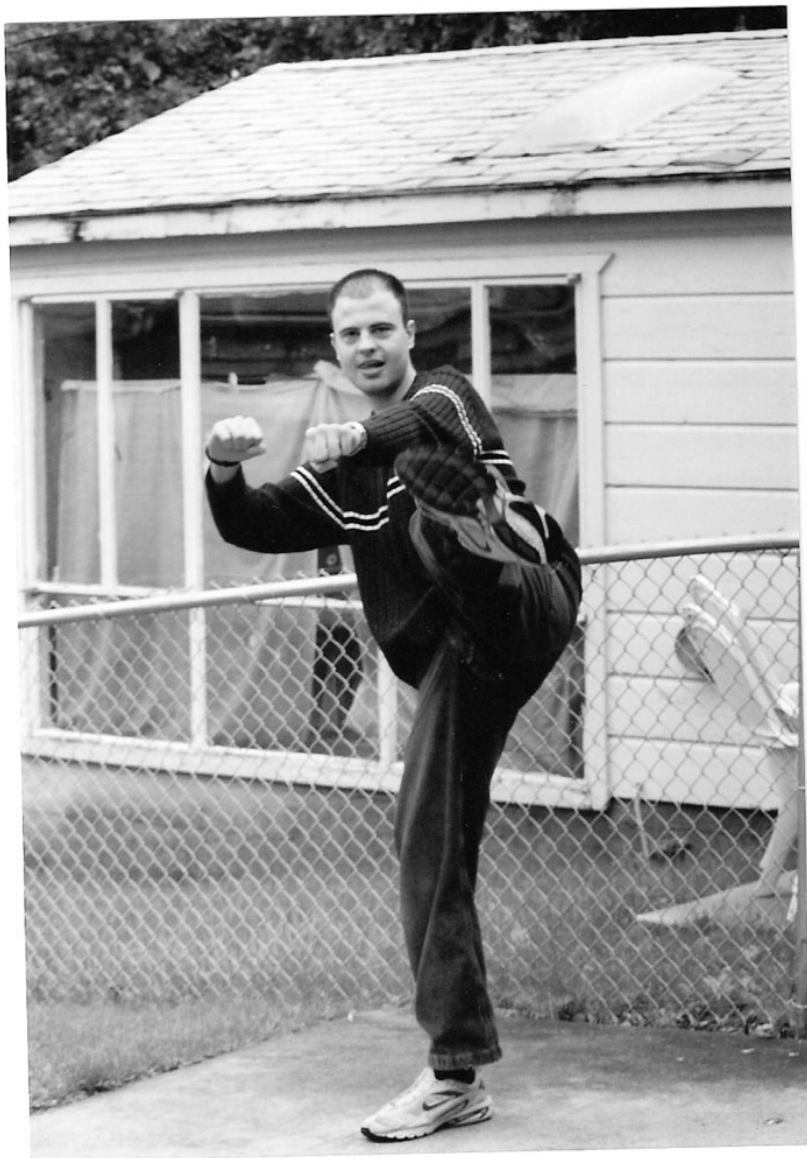
Ta gostovanja su zarazna. Kreneš jednom i nema kraja... Zaljubis se u klub, zgotiviš se s ekipom.

"Covek moze da promeni veru, da promeni ženu, stavove, način ponašanja, ali ne i klub za koji navija. To je nešto sveto"

DR Nele Karajlic

Dejan verovatno ima upisanih najviše gostovanja iz njegove generacije koja je išla i bodrila bilo koji klub u Srbiji. Sam on je zaslužan što danas navijanje u Sremskoj Kamenici uopšte postoji. Što bi rekao Edo Majka, Dejan je "rado viđen" svuda.

Lazar Nikolić: Dejan (priča o BGD asfaltu)

5. Nemiri u duši

“Ljudi ovo je strava, toliki svet i moji gariji među njima...Nikad sebi neću oprostiti što sam otišao u Bar na more da baronišem do iznemoglosti. Trebao sam, kao i svaki trpezarac, ostati do kraja sa mojim garijima. Neka im je večna slava i hvala!”

Dejan Stijačić, povodom tragedije podmornice Kursk

Ono kad smo k'o klinci gledali fucu, pa onda televizori stari koje recimo na vikendicu donesu starci. I sad, em što je lampaš, pa ga moraš udarat' sa strane da upali, em što mu pola sata treba da profercera. Pa dok mu namestiš antenu... Onda najmlađi uredno stoji i rukovodi antenom, dok mi svi ostali gledamo prenos. Seća li se neko utakmice na Parku Prinčeva, kad je Safet uzeo sam loptu, Đurković u transu urla "Ne sam Safete". Kralj uze i lobova golmana Francuza, a Milorad će: "Bravo Safete". Ušao je u anale kao i Delić: "Nema više vremena, nema više vremena". Pred Dejanom je ipak bilo vremena, i on je to znao. Isto tako, bilo je dosta vremena i iza njega...

Pa onda kad se sto drma, jedna noga od stola tačnije otkazuje, a ti uzmeš sto dinara (tad to bilo mnogo) i potkajlas je, da te ne zajebava dok piješ s rajom. Sve se nekad radilo u poslednji čas, ali se odrađivalo.

Žene su za Dejana bile mnogo bolji ortaci od muškaraca. Zašto? Pa neće da ti startuju devojkju, neće da te iznevere, neće da te ispale... Ako ti neće pomoći, neće ti ni odmoći, provereno... Drugarice se poznaju na delu - kada upadneš u frku sa zakonom. Ili u bilo koju drugu vrstu frke, ne mora biti krivično delo.

A kada vidiš cicu koja nosi naglas 38 godina, a iz nje izbija suvi seks i izgleda kao devojčica bez trunke šminke, štaviše, izgleda tako dobro da nabija komplekse svojoj petnaestogodišnjoj ćerki i kada joj doneseš doručak u krevet, a ona bez trunke šminke ti otvori vrata i udruveni te. To se zove pun pogodak. Pritom, još ako je pametna, ima čuku, zna gde joj je mesto, zna šta želi u životu, nije lujka i ima svoj pravac... Odma' treba pokušati, osvojiti je... Takve žene ne traže mnogo. Njima kinta ne treba, imaju je. Njima brak ne treba, prošle su ga. Deca takođe, imaju ih. Njima treba ljubav, muškarac, čovek koji je dovoljno jak da na leđima iznese dvoje ljudi. Dejan to nije kapirao 2003. godine, ali je vremenom shvatio. Sve zbog izvesne Jovane.

*"E kako smo stopirali do Tivta i kako sam
te nosio na sedmi sprat u zgradi bez lifta"*

Voodoo Popeye

Nijedna tetovaža, minđuša (sem po ušima), ništa gudra, pljuge u redu, ne buni se niko, cirka s vremena na vreme i sa odabranim društvom... Ništa silikon, zatezanje lica, dupeta... To se zove riba! A ne tamo neka cajka što te jaše i urla "karaj me", k'o u pornićima...

U Dejanu su se svako jutro njegovog života budili ti nemiri, zajedno sa njegovom dušom. Nije mogao da stoji, jednostavno je morao da traga. Svaki dan bi ispitivao celokupni internet, sve diskusije, sajtove, adresar mejlova, samo da pronađe Mariju iz Novog Sada. Sećao se njene duge crne kose, njenog nežnog lica, njene providne haljine i crnih tangica. I to veče, puno mesečine, pored Dunava, kad mu je ona rekla da ga voli. Nije tada znao šta to znači, koliko vredi, niti je hteo da je povredi. Odvezao je kući i samo uspeo da izusti: "Izvini".

Bakardi očigledno čini svoje, ima neki poseban šmek. Svakoj si ribi sladak, kada su cirke... Tako da čak i oni najružniji, puni

kompleksa nađu nešto za kres. I odmah posle Marijine izjave ljubavi, odmah to veče je otišao kod već spomenute Jovane. Poneo je flašu Bakardija...

Jedna Moldavka koja je radila u "Dom Perignonu", koja je radila po Staroj Pazovi, a sada radi u "Konaku" (u Kamenici) je pričala Dejanu neke stvari vezane za taj posao dok je bio dole. On se oduševio. Poznavala je pola striptizeta i kelnerica u Srbiji, dole o gazdi "Konaka" nije htela da priča. Sada da ode dole, ta žena bi mu nabacila najbolju kurvu. I neće ništa Dejan ni platiti. Ima se, može se. A ribice su se samo ložile. Najgore je bilo sa onim udatim. Iako je to svaki put velika avantura, Deki je imao poštovanja. Samo jednom je bio sa udatom ženom, i do dana današnjeg se u njemu nalazi krivica zbog tog dela. Seća se velikog bračnog kreveta, seća se njenog iskustva, priseća se momenata i njenog "svečanog rada"..

Poznavao je Dejan dosta klinaca čiji su roditelji šljakali po Libiji, dok su im deca išla na časove engleskog, klavira itd. Pošto su njegovi intelektualci, slali su ga na iste te časove engleskog, ali umesto da uci isti - Dejan se samo zezao posle škole. Libija, Irak, Iran, Arabija, Emirati. Hohštapleri i mrtva puvala... Nikada nije razumeo, zašto pale dole u onu pustinju - među one

mungose, zašto rade za Amerikance, kada mogu kod nas da rade sasvim normalno? U ono vreme su mogli.

Vratimo se par godina unazad, Leca lekar je radio u Libiji...Njegova ćerka Jovana je bila zaljubljena u Dejana. Dosta ortaka je palilo dole zbog nabavke oružja, ali to je neka druga priča, kojom treba zakon da se pozabavi, i koja Dejana nije interesovala. Jovana ga je naučila kako da poštuje svoja osećanja, kako se treba ponašati sa devojkama u datom trenutku. Zbog Jovane on danas toliko pati za Marijom...

Lazar Nikolić: Dejan (priča o BGD asfaltu)

6. Kriminalci koji se bave svim vrstama kriminalnih delatnosti

“To što si živeo kako si živeo, da smo svi bili pametni, pa da smo krali - pola nas ne bi bilo ovde. Jebe se meni za pravdu. Pravda ne postoji.”

Dejan Stijačić

Sekretarijati MUP-a Republike Srbije evidentirali su 118 organizovanih kriminalnih grupa sa ukupno 541 članom i 205 samostalnih izvršilaca koji se bave vršenjem najtežih krivičnih dela a koji po stepenu organizovanosti i međusobnoj povezanosti predstavljaju najveću društvenu opasnost po bezbednost građana i Republike Srbije.

Organizovane kriminalne grupe i samostalni izvršioci prikazani su po vrstama kriminalne delatnosti. Sekretarijat u Beogradu je evidentirao 13 organizovanih kriminalnih grupa sa ukupno 76 članova izvršilaca krivičnih dela po opštem kriminalitetu.

I Grupa

Vođa grupe je Stijačić Dejan, zvani "Podbara" (Stijačić je izvršilac krivichnog dela ubistva Sibinovic Gorana), a članovi grupe su: Šesto Nikola zv. Pika (izvršilac ubistva Micic Siniše), Borovcanin Ivan (zajedno sa Pejanovic Vojkanom izvršio ubistvo Vukmanovic Milana), Miketic Vladan (sumnjici se za više ubistava medu kojima Banda Nikole i Petrovic Nikole, zbog cega je u bekstvu u inostranstvu), Spasojevic Nebojša zv. "Spale" (pokušao ubistvo Ergic Nenada), Grujovic Nenad zv. "Gruja" (zajedno sa drugim članovima grupe ucestvovao u ubistvu Petrovic Nikole), Arsenijevic Nemanja zv. "Mutavac" (zajedno sa članovima grupe pokušao ubistvo nad Bandic Borislavom i Bandic Željkom), Milanovic Nebojša zv. "Milano", Dabic Aleksandar zv. "Daba" (izvršilac pokušaja ubistva Vujanovic Milana i pokušaj ubistva Lazarevic Zorana), Milinkovic Vladimir zv. "Milinko" (izvršio silovanje nad Nestorovic Gordanom i Jovanovic Natašom), Vlahovic Aleksandar zv. "Rambo" (pokušao ubistvo Ilic Saše), Milosavljevic Mario (pokušao ubistvo Stijačić Saše i Bujagic Nebojše). Grupu je formirao Stijačić Dejan, a uslov ulaska u grupu bio je da su članovi do sada vec izvršili neko ubistvo ili pokušali nekog da ubiju. Grupa je više godina bila u

sukobu ("ratu") sa grupom pokojnog Jezdimirović Stevana zv. "Jezda", a zbog primata za teritoriju Novog Beograda. U tom sukobu koji je dugo trajao bilo je na obe strane više mrtvih i ranjenih. Kriminalna delatnost grupe je vršenje svih težih krivičnih dela: ubistva, pokušaja ubistva, silovanja, razbojništva, iznude, ucene, nasilnicko ponašanje, oduzimanje motornih vozila, vraćanje ukradenih vozila uz otkup, krijumčarenje opojne droge i dr. Članovi grupe se dovode u vezu sa izvršenjem više krivičnih dela ubistava i pokušaja ubistava u Beogradu. Za većinu tih krivičnih dela podnošene su prijave koje nisu okončane presudama, a izvršiocu su na slobodi.

Trebalo je da objave i adrese gde likovi žive, da izbace i njihove slike da malo kažu pavijanima šta hasaju svaki dan. Koga nisu peglali Lapac, Kujundžić i Puza, taj ne može da razume zašto mrzimo žandare i zašto su momci iz 70, 44. i 45. jedno. Trebalo je da napišu u koliko čuke ležu, kada šljakaju. U koliko se obrće tura... Takođe je trebalo da objave i koliko se ljava pajda, koliko polutki završe itd. A i ti žandari nisu ništa pošteniji od njih samih. Momci se bave lopovskim zanatom, posle privedu njih par, oni opušteno zavare kintu žandarima i pojeo vuk magarca. niko nije

video prangiju iz koje je pucano na Skoleta. Nema se dovoljno dokaza. Tako se to radi u Blokovima. Ovi ostali krimosi su go kurac za Bežaniju i za prvu ekipu.

Daleko od toga da je Dejan bio običan krimos, ali imao je poštovanja prema svim tim ljudima kao ljudima... Nikada ga nije zanimalo čime se bave i kako i zašto uteruju dugove jedni drugima. I na jednoj i na drugoj strani je bio dobar sa ljudima. U njihov rat nikada nije ulazio, niti će... Pikija su ispljuvali svi, a dečko je Dejanu ostao u najboljem sećanju. Šta sve novine pišu o jednom Miji Piromanu s Voždovca... Njega nije nikada uživo upoznao, a imao je veliku želju, jer je samo slušao o njegovim podvizima i pljački banke "Rajfajzen". Ali, novine danas pljuju po ekipi sa kojom je Deki odrastao, sa kojom je išao u osnovnu školu. Bili oni zli ili dobri, oni su Srbi, hrišćani i od krvi i mesa su. Samo Bog može da im sudi, a mi smo obični smrtnici, kao i oni uostalom. Mitu i Slavenu je znao iz viđenja, pošto se kao prvo radi o ekipi s Bežanije, a kao drugo stariji su momci u pitanju. Uostalom, nije baš prijatno doći na net, videti imena poznatih ljudi na njemu, u gotovo svim novinama. Znao je da Marija nije iz te ekipe ljudi, studirala je farmaciju i želela da radi u apoteci. Nju nije mogao da pronađe u novinama, jedino možda na onoj strani

gde se prikazuju mladenci, ali toga nije bilo na internetu. I njegovo ime je moglo da osvane u dnevnoj štampi... da nije zapalio preko...

Lično poznanstvo sa Ćumetom je dovodilo Dejana do ludila. Ćume je lik iz Besnog Foka, najobičnija karikatura koja je imala jaku Grobarsku ekipu iza sebe. Cenkao se sa pokojnim Deckom oko neke bele tehnike i kasova i sad dođe Dejanu bolid kao on i uči njega kako se radi. Neko za Bambaliće i za pokojnog Vojvodu može da napiše oni su šljam... Dejan je često govorio: "Ko ima gram mozga zna da ja to ne mislim ozbiljno. Nemam razloga da se ja plašim njih, mi možemo sada posle svega što je bilo da odemo na piće i to je to". Reči se uvek biraju u takvom društvu.

Treba biti pametan... To što je NIN izbacio njihova imena, to je samo priča... I isti NIN kaze za Gordanu Nestorović i za Natašu Jovanović da su bile silovane... Niko, pa ni taj degenerik što je to napisao, ne zna ko su te devojke i ne zna da su one uživale da budu u društvu krimosa i baraba. A da ne pričamo o kurvama koje su jurile samo fudbalere. Radile su za podzemlje, kako bi svi oni, i Basta i Milovanović, pa i mali Smiljanić bili pod njihovom kontrolom.

Dejanov burazer od strica je u zatvoru u Amsterdamu zbog Debe narkomana. Ovaj mu je prod'o gudru, kad su ga drotovi stisli da im kaže ko mu je prod'o, sve je rekao. To mu neće niko oprostiti dok je živ. Tu je i Dado cinkario burazera da je vozio Jukine šleperne sa cigarama, zatim da je prevezio oružje i da ga je on i ubio na kraju. Uspeo je ipak na sudu da dokaže da nije kriv, da nije ubio Juku, ali je zbog gudre i Debe kretena u zatvoru. Dejan mu tu nije mogao pomoći. Platilo je Tomu Filu da ga brani, ali je on samo to mogao da učini. Nikako nije mogao skroz da ga oslobodi krivice jer su dokazi bili neoborivi. A u zatvoru se svaki Srbin dobro snađe, jer se odmah prave klanovi. Srbi i Hrvati na jednoj strani, ima još Turaka, Šiptari drže pola zatvora širom Evrope. Ponegde postoji i jako izražen klan arapa, koji su veoma sposobni. Sa njima se nikako ne treba kačiti.

Ilegalne pare

Dejan Stijačić Podbara

Mislio sam mogu sam naci pos'o legalan,
ne volim ilegalne pare, Legija rece "Pokusaj,
osnuj sam svoj klan, Kristijan ti s mardelja kovertu salje",
a nesreca k'o i drot mrtvog Siptara trazi, nekog
da ti poveruje kad padnes pa se vadis, od suprotnog
zakona jace, ilegalu vise privlace...

Sam, tetoviran i razbijen od batina, k'o
kriminalac bez cilja moja prica je na Kristijanovu
narod podsetila, sam tetoviran dotak'o sam sva dna
zar je moja sudbina morala biti ista k'o i njegova...

Zeleo sam Draganu(ne Mirkovic) veselu i laganu
zenu koja dobro blajvi.... Da me malo zagreje,
da me napali kad stenje, da mi dan u mracnu
celiju vrati, a nesreca k'o i drot mrtvog Kuma trazi
da ti poveruje kad na kilo belog te izvali, od suprotnog
zakona jace, ilegalu vise privlace...

7. Blokovi

*“Novi Beograd je gori i od Brooklyn. Ovo ovde gde ja živim, pa
to nema ni u Sopranu”*

Dejan Stijačić

Blokovi su bili opuštena sredina za one koji su znali da se ponašaju normalno. Nijedno silovanje, ubistvo, pljačka, krađa nisu se desile bez razloga. Dejan nije branio nikoga, ali nije dao da mu kenjaju po kraju skotovi preko mosta. Najveća greška Keke i ekipe jeste zapravo međusobno prangijanje i dokazivanje sa drugim momcima iz kraja. Tada ekipa sa Bežanije nije bila jaka, kada je Dejan bio klinac. Jeste, ali ne kao danas. Mita i Keka kada bi se udružili... Onda bi ovaj grad video problem. Je l' treba da umremo u getu? Najjace žurke su uvek bile po blokovima... Nažalost, stradali su ljudi koji su bili konkurencija toj ekipi. Šljuka je bio Zvezdarac... Mija Piroman sa Vozdovca. Taj se uz pomoć žandara održao u samom vrhu. Đinđić nema veze sa momcima koje je Dejan poznao, sa kojima je išao u školu, ili koje poznaje iz kraja. Njega su ubili ljudi kao što su Legija, Bagzi

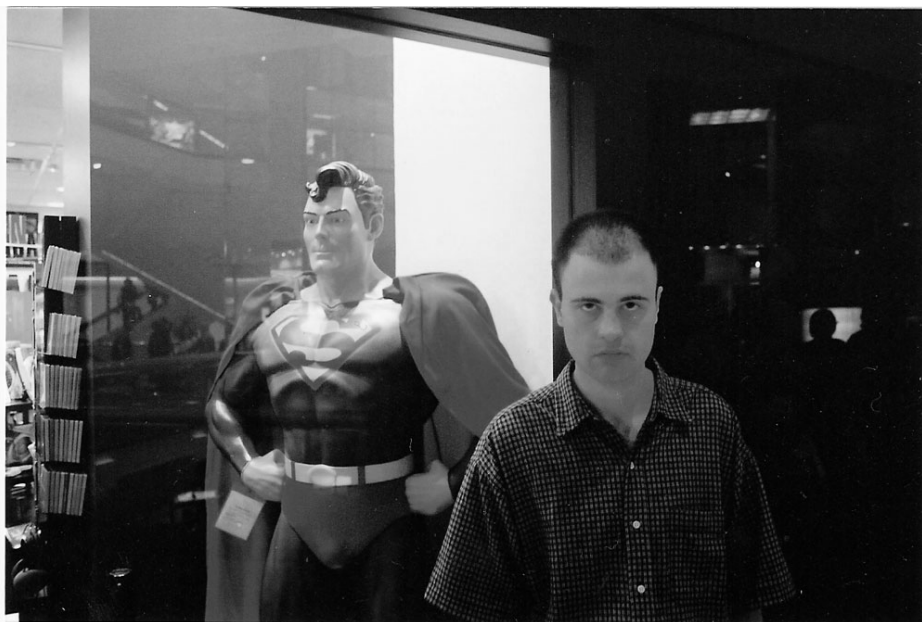
i ekipa... I tako su otežali posao svima ostalima. Uglavnom, Dejan nije mogao da prećuti neka sranja, koja su izrečena na račun blokova. Svako u njegovom kraju je imao barem jedno krivično delo.

Ti isti blokovi su imali dušu. Ljudi su bili duhovitiji od ostalih, možda jer su provodili lepše detinjstvo nego ovi preko mosta. Prvi beg Samija je bio gledan i Dejanovim pogledom. Kako se on tu našao, na tom mestu, nije mu ni dan danas jasno. Ali svi dobro znamo da je tada Dejan, sa svojim drugarima iz bloka pravio barikade drotovima, kako bi ih svi ismevali. Nisu ga ni tada uhvatili. Sakrio se kod Šekspira, lika koji je imao veze sa Voždovačkim gangom. Svuda je imao prijatelja, a svi su ga cenili najviše zato što je iz Bloka.

Imao je naviku da se zabavlja premeštajući cipele koje su ukućani ostavljali ispred vrata stanova po novobeogradskim blokovima. Cipele pukovnika Jovanovića, sa trećeg sprata je menjao sa cipelama ispred stana zastavnika Petrovića. I tako po ceo dan. To mu je bila omiljena zabava dok mu otac jednog dana nije izvukao uši jer je greškom cipele ispred njihovog stana menjao sa cipelama predsednika mesne zajednice.

Prilikom jedne čoporativne posete starom delu grada se Dejan toliko urokao da je propustio zadnji bus za NBGD, a roditelji su se brinuli za njega jer je imao samo 11 godina. Naravno, bio je inteligentno dete, spremno da se snađe u svakom trenutku. Prišao je prvom interfonu i otkucao svoj broj na NBGD-u i dobio svoju majku. Mnogo je cenio svoju porodicu. Znao je da ih mnogo sekira svojim ponašanjem, ali je on njima želeo samo najbolje.

A u srednjoj školi je Dejan bio u medicinskoj u Zemunu. Tada je i pokupio veze i poznanstva sa Zemunskim jakim momcima. Školovao se za medicinske sestre/tehničare. Kakvih je samo riba bilo tamo... I tamo je bio pravi šmeker. Oplevio je skoro sve devojčice, ali je morao da prekine zbog toga što je otišao, prvo u Novi Sad, a potom u Kanadu. Samo iz tog razloga nije imao 100% učinka.

8. Mafija u fudbalu

“Dekiju je ćale kupio mesto u Zvezdi. Mali prosećan konjčić koji je otišao u Austriju (u Beč da šanira donji veš, pa kada je uhvaćen dobio je zabranu ulaska u Austriju na deset godina). Obrati pažnju kada Inter igra u Austriji da ga nikada nema u kombinaciji za tim.”

Dejan Stijačić

Nalazimo se na raskrsnici. Aca Bulić je za mnoge gospodin. Sa svoje 34 godine ima sve. I više od pokojnog mu ćaleta. Možemo da ga pljujemo. Ko smo mi? Aca ne ustaje svako jutro u 6h, ne jede sendvič na brzinu, ne mašta o ženidbi i trubačima, ne radi da bi išao na more svako leto. Antara jeste stao na našu stranu kao navijač. Ali nema muda, tačnije neće da plati glavom, pa da se "otvori" i da kaže onako kako jeste.

Zeka je bio redovna mušterija u "Nacionalu", igralo se iz dvojke u keca na rumunski Nacional. Organizovane su pijanke Ćiriću, samo da ne priča ono što se radilo. Ćiru je bilo teško kupiti. Ista stvar je bila i sa Čavom i sa Đanijem i sa brdo drugih likova u klubu. Kralj nije želeo više da ćuti, oteran je. Adi je uleteo u kolo

sa lopovima, želeo je da izađe i oteran je. Posle je hteo kao da se opere pred navijačima...

Niko više od Dejana ne bi voleo da Zecu vidi leđa. Samo, mnogo je namazan i ima jake ljude oko sebe. Prvo je imao Frenkija, Jovicu Stanišića, Arkana, generala Badžu, sada ima Jočića, ministre po skupštini. Toliko je jak, da primenjuje opet istu foru. Vi meni čuvajte leđa i imaćete sve.

Bata Trlaja se razmahao, nije išao po reket za gazdu i platio je glavom. Čak je onako ranjen molio ubice da ga poštede, što znači da su se do jaja poznavali. Znači to je javna tajna. Vrtimo se oko istog... Cane Subotić naruči Badžino ubistvo, posle taj isti lik uloži u Zvezdu, a Piksi se zeza sa Bokšićem na jahti. Bjekovic se povukao da ne popije pritvor. Postoje dokumenta, Zec zna za to. Zato je i udaljio Partizan iz Evrope, gde decenijama lagano prodaje naše utakmice. Roma, Nacional, Petah Tikva su samo neke od sramota. Nošenje aktovki punih para vlasniku Timoka na poluvremenu. Lotar Mateus je zato i otišao, video je šta se radi i čovek je želeo da se skloni, a o navijačima ima zaista najbolje mišljenje.

Jedini ko je o svemu ovome pričao ovako kao što ovde piše jeste gospodin Ivan Golac. I Dejan Stijačić. I kada bandite poubijaju ili

pozatvaraju, treba mu dati da bude doživotni predsednik kluba Partizan. Toliko je zaslužio.

Znate li koliko picerija, restorana, salona za održavanje lepote, zatim salona za depilaciju, pa frizerskih salona, kladionica, solarijuma Zečević ima? Brdo... Hoćete lokacije? Evo podatak da Zec ima monopol na tri kladionice u Negotinskoj oblasti. Od prodaje igrača, ulaznica, od nameštanja derbija sa Džajom sve je to lepo unovčeno. Od tapkanja karata... Navijači su ispali magarci. Sreća naša pa imamo i ostale klubove u kojima se posluje u korist kluba. Terza i Zeka su ortaci i odlučili su da se ne bune, ako Francuz (koji je inace Zekin kućni prijatelj) zavari kaznu Partizanu. Brate... Petrić, Tomić, Pandur, Bata, Stanojević, Damjanac, Rasović. Nekada naši idoli, a sada deo Zekinog začaranog kruga. Tako to krene. Pitam se koliko li su utakmica zajedno namestili sa ludim Tumbom?

Uostalom kad su već popadale mnogo krupnije zverke za privredni kriminal, za prosvetni kriminal, pašće i Zec za sportski. Što kazu Sindikalci:

"Glavu lupaju panduri..."

E pa više ne lupaju... Sve se zna. Čeka se samo povoljan trenutak.

Lerinc je završavao gudru kod Dejanovog drugara, pa je bio uspešan u Voši i Zvezdi. Sve se svodi na zabludu. Ljudi u Srbiji rade za malo para, ali im je srce puno. Šta je čovek bez duše?

"Mi vama fotelje, vi nama zatvore". Bez navijača, nema ni sporta. Ne kapiraju ceo taj fazon, kod nas ne postoji navijačka kultura, a u Engleskoj su je do jaja satrali. Fudbal je postao buržujski sport na kome se ustaje nakon golova, navija kada se vidi lep potez... Tuga...Šta reći? Navijač može da postane huligan, ali huligan nikada ne može da postane navijac. Svi se zajebavaju, niko ne razmišlja o posledicama. A krčmar će na kraju doći po račun... 1998. godine upoznao je Dejan i Arkana preko jednog šanera iz kraja. Naime Arkan je čuo za Dejana - opet preko jednog Silvestra iz Kalabrije, tačnije iz Ređine. Arkan je u to vreme bio jak, držao je Obilić. Živeo je široko, imao je sve. I molio je Dekija da namesti utakmicu Ređini da bi ostali u kalču. I ode Dejan tamo, plaćen avion, plaćen smeštaj. Sretne se sa Silvestrom i sa Berluskonijem. Pregovori koji su trajali danima, Berlusconi nije želeo da popusti. Nekako uspe Dejan da ga ubedi da proda utakmicu Redjini. Ucenio je Silvija sa nekim kurvama koje je karao. Ali, obećao je jedno, a uradio je drugo. Posle je za trud od Silvestra kada je boravio u Čikagu dobio privezak sa Al

Kaponeovim likom koji drži u sefu u Americi zajedno sa kekom koju je uz'o na neke umetničke slike... Tek posle je Bata nosio onaj kofer pun para, i šta je sa time bilo? Za transfer Ćire i Tomića, sve preko Ređine, pa sami povezujte stvari koje su očigledne. Kada se još naše fudbalsko prvenstvo nameštalo, komunizam je harao, pa šta dalje da pričamo o svemu tome? Dejan je mogao da namesti bilo koji rezultat u zemlji. Smederevo, Banat, Železnik, Badnjevac... Ipak, smatrao je da ne bi bilo pošteno prema najvažnijoj sporednoj stvari na planetu. Voleo je viteštvo, ali ga je bilo sve manje na sportskim terenima. Svuda samo mućke.

9. Ratna dejstva

“Nikada nisam bio gastos iako živim preko. Nikada nisam radio u fabrici, nikada nisam čistio klonje i bavio se teškom fizikom. Srbiji pomoć dijaspore ne treba, jer u dijaspori nemaš pedeset normalnih, obrazovanih ljudi.”

Dejan Stijačić

Danas, dete od 12 godina se seća rata samo iz priče svojih roditelja, ili nekih dokumentarnih emisija koje gleda na televiziji. Ipak, ljudi u srpskom Sarajevu sigurno nisu zaboravili svo to ludilo. Treba zaista ceniti ljude koji se trude da se sećaju lepih stvari pre početka svih sranja. I Dejan je bio na nišanu njegovih školskih drugova. Ponekad su zajedno ranije išli na navijačke utakmice. Oni na jednu stranu, Deki na drugu, ali tada to nije bio toliko ozbiljan nišan. Tada su se svi kleli da nema šanse da ih koka zavadi. Kad ne lezi vraže.. Ne ona bela, svi znamo o čemu je reč. I Dejan je morao da se bori. Osećao je potrebu za tim. Da bude, bar ponekad, vikendom kada stigne, rame uz rame sa svojim starim komšijama koje su branile Srbiju. Da, baš tu se

branila Srbija, u Sarajevu, jer da je to tako lako otišlo, mislite li da a bi se muslimani zaustavili na reci Drini? Nastao bi opšti pokolj.

Dok je Srbija bila u govnama upravo su gastosi organizovali humanitarne akcije i davali dobrovoljne prihode... Bilo je i dobrovoljaca. U slučaju da su '99. pored bombardovanja NATO trupe ušle na Kosovo, dosta ljudi iz dijaspore bi išlo da brani Srbiju. Dejan je bio jedan od vođa organizovanih mitinga u Kanadi. Postoji snimak koji se vrti po internetu, kada Dejan pali zastavu Nemačke. Taj video je obišao svet i od tada se nalazi na crnoj listi ulaska u Nemačku. Ipak, uspeo je da uđe na lažni pasoš koji mu je sredio Beli iz Čačka.

Imao je Dejan još većih akcija za vreme bombardovanja. Imao je vezu preko izvesnog Ivana iz Sankt Petersburga. Obavio je nekoliko telefonskih poziva, i odmah je pronašao 20.000 ruskih kozaka spremnih za polazak na Kosovo. Sve je bilo spremno za put. Ipak, nešto je zapelo na Karpatima pa je akcija propala.

Sada se vratimo još ranije. Slučajno se našao u Zvorniku 1992. godine, baš u trenutku akcije Tigrova. Pogađajte ko je tad pokazao najveći patriotizam. Ne možemo napisati kako je upao u Tigrove, iako nije prošao njihovu obuku i slično. Njegova poznanstva su učinila svoje. Nije hteo on da smeta, ali pojedinci

su insistirali da bude pored njih, da širi tu energiju koju je posedovao i da podiže atmosferu. Arkan je znao koliko bi mu Dejan značio u takvom jednom pohodu. Prevezio se u jednom Pinzgaueru odmah iza prve linije tenkova. Akcija nije dugo trajala, jer su to bili sve kriminalci koji su navikli da pljačkaju i ubijaju širom sveta. Bio je i jedan rus, mlad, ali jak i profesionalni vojnik. Bio je i jedan irac, Riđi. Posle te akcije u Zvorniku molili su Dejana da ostane sa njima. Željko mu je čak ponudio i neki svečani čin. Ipak, za dva dana se igralo finale kupa, tadašnjeg Maršala, i morao je podhitno da se vrati u zemlju. Tribina ga je zvala. Morao je i njoj da se oduži. Srbija se nije branila samo na prvoj liniji fronta.

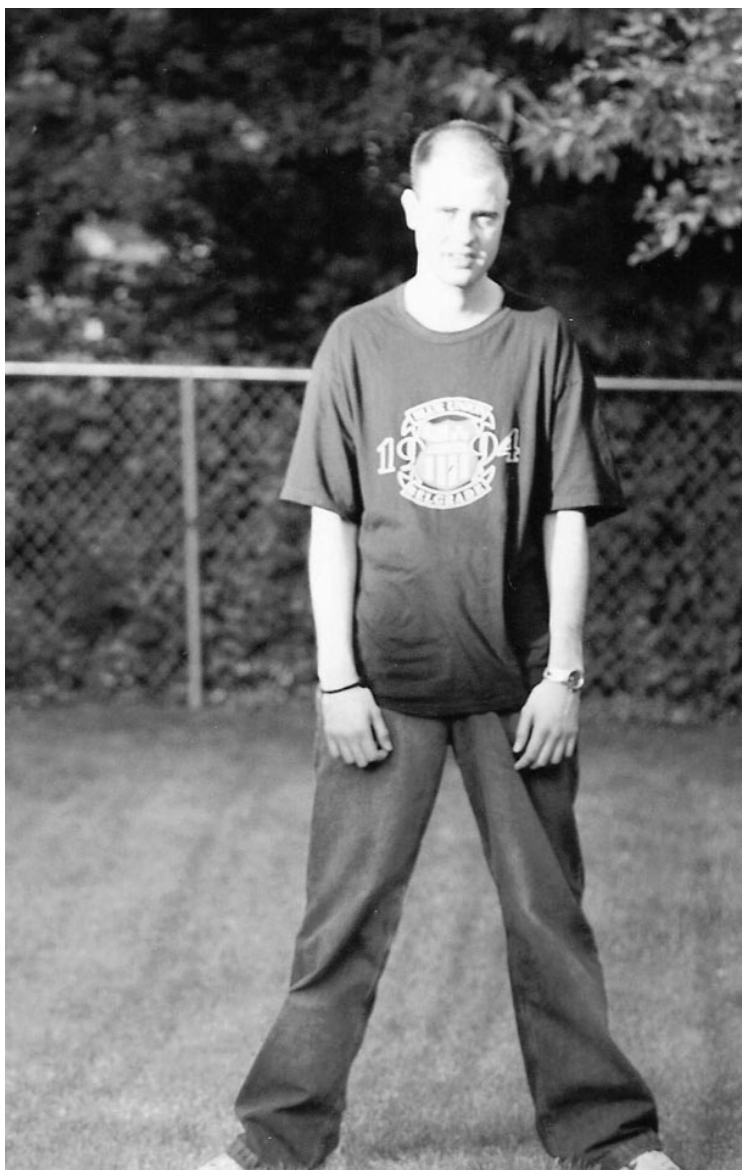
Suviše se krvi lilo Drinom za slobodu, da bismo tek tako zaboravili neke stvari. Dejana nisu vaspitali da mrzi nikoga. Od malih nogu je razvio nenormalnu netrpeljivost prema Hrvatima i Turcima. Ne smemo zaboraviti, niti oprostiti im nijedan zločin. Da li ste znali da je Ozren planina, Kozara planina naša? Da li ste znali da je cela Bosanska Krajina Srpska bila? I onaj koji bi na današnji dan dosao u mećetu i pokupio mladu pionirku za kres, je to sjeb'o sve za dan. Svi su krali od naroda. Jedini je Draža rekao "Ja neću da bežim, jer nisam kukavica, ako treba da poginem od

neprijateljske ruke smrti se ne plašim i gledam je sa osmehom na licu, pravo u oči". Zna li kakvi su ljudi koji se smrti ne boje. Ko joj jebe mater. Od nje se ne može pobeći. Treba uživati u životu. Jer jednom kad umreš, gotovo je. Sve što ostaje od tebe jesu tvoje ime, prezime, tvoja dela. Dejan jeste nacionalista, voli svoj narod kakav god da je.

Predratnog Sarajeva se Dejan rado seća. Znači svega lepog što mu se u njemu desilo. Ovo sada ne želi nikada da vidi, da mu se iluzije ne bi nekako srušile. A Beograd voli, a zna da i on voli njega. Metropol je to. Zato se i borio za svaki pedalj ove države. A Dejanu nije bilo teško da se prešalta na taj mentalitet metropole, jer, ne zaboravimo da je i Sarajevo imalo trolu, bus, tramvaj baš kao i Beograd. Ne zaboravimo da je Sarajevo olimpijski grad. Treći po veličini u SFRJ. I onda je došao rat, sankcije, netrpeljivost među njegovim narodom. Mnogo je patio zbog toga i nije imao mira. Nešto je morao da radi, da se bori. Koliko je noći proveo sa našim čuvenim snajperistom. Onaj dan, kada je poginuo, Dejan je morao da ode na porodični ručak. Povratkom na front dočekala ga je ta vest. Tačno 26 dana je bio pored njega, održavao ga budnim, pričao mu njegove doživljaje.

Zajedno su jurili muslimane nišanom, k'o zečeve. Koliko ih je samo palo na zemlju. Bio je veoma tužan, i razočaran u život.

A danas? Mi moramo da rešimo prvo unutrašnja pitanja. Srbija prodaje Ratka Mladića, Tadić ga obećava k'o na tacni, a čovek niti je iz Srbije, niti šta. Em obrukaše poštene i čestite Srbe, em zatvaraju krug onima koji žele da žive u toj nesrećnoj Srbiji. Decentralizacija će moći da se izvrši tek onda kada guzonje sednu i preslušaju sve albume predratnog Pušenja, a posebno prva tri radnička "Da Ist Walter", "Dok čekaš sabah sa sejtanom (Priručnik za primitivce I)" i Priručnik za primitivce II". Nele je ub'o suštinu. Nisu samo Beograđani Srbi.

Parangal fan Club

Dejan Stijačić Podbara

Mislio sam mogu sam naci pos'o legalan,
ne volim ilegalne pare, Legija rece "Pokusaj,
osnuj sam svoj klan, Kristijan ti s mardelja kovertu salje",
a nesreca k'o i drot mrtvog Siptara trazi, nekog
da ti poveruje kad padnes pa se vadis, od suprotnog
zakona jace, ilegalu vise privlace...

Sam, tetoviran i razbijen od batina, k'o
kriminalac bez cilja moja prica je na Kristijanovu
narod podsetila, sam tetoviran dotak'o sam sva dna
zar je moja sudbina morala biti ista k'o i njegova...

Zeleo sam Draganu(ne Mirkovic) veselu i laganu
zenu koja dobro blajvi.... Da me malo zagreje,
da me napali kad stenje, da mi dan u mracnu
celiju vrati, a nesreca k'o i drot mrtvog Kuma trazi
da ti poveruje kad na kilo belog te izvali, od suprotnog
zakona jace, ilegalu vise privlace...

10. U Novom Sadu

“Ima ona stara garda gore sa kose Gera, Šok i oni slepci. Znam Snežu, Peđinu ženu, u stvari vlasnicu "Čarlija". Simpsons, pok. Šole, Becir, ćoravi Matic... Imam sliku sa pokojnim Gašom na Pasareli. Mrča, lep dečko bio, cice se ložile na njega...”

Dejan Stijačić

Znao je i onu stariju ekipu, Cašu, Bibiku, malog Kizu Lalovića (Dejan je jedini smeo da ga zove Klempavi), Skakavca, pa i ceo Kekin klan, išli su u Branka sa njim, zatim Ramba starijeg, i mlađeg je odlično znao... Jelenina svadba u Cirihu je bila bahata, sa celom tom ekipom. Ko ne zna ko je Jelena, može se raspitati u analizama policije. Novi Sad je se bojavao devedesetih.

Bistro je nekada bio kulturna kafana. Stari kafanski stolnjaci, piksle progorene... Sad je bistro skroz šminkersko mesto, gledaju se utakmice, cela modena bleji tamo. Što kaže Đole "malo mi se gadi, pravo da ti kažem". U Imperiju danas dolazi ekipa iz kriminalnog miljea. Zato taj fička odlično i posluje, a i na dobrom je mestu. Isto striptiz u Novom Sadu... Seća se Dejan Kocke i

kurava po hotelu Vojvodina. Njemu je riblji restoran na Popovici, Koliba se zove, odličan, a i ona Kamenica je bila kriminal, brate. Kad se setim Konaka, Đine, Dvora kod O.Š. "J.J. Zmaj"... U životu se nije nagled'o više kurvaluka nego tamo. Devedesete u Kamenici su bile šou... Bio je tamo 2003. godine, bio je i 2006. Javnih kuća više tamo nema. Ima jedna u Ledincima, drži je jedan moskri iz Like, zahvaljujući gazdi "restorana" Iliđža.

Šansona je isto dobar lokal. burek kod Đorđevića, pa onda kod Violete, pa Gang, piči tehnozu, pa Sterija, tamo izlazi gerijatrija, ali je gotivna zbog Džeza.

Verige, ritmo latino narodna muzika, kurave. Game, Zlatno zvono, Baby blue. Plava frajla, Obadov, Surabaja, Fontana...

Možemo ovako do sutra da nabrajamo Dejanova omiljena mesta. Život počinje u 23h u Novom Sadu. Barem noćni. Ima šta da se vidi...

Svako ko dođe da živi u Novom Sadu, mora da priča tim akcentom ili barem da se potruži da ispoštuje te ljude. Zašto? Pa, jebi ga, zapališ preko i pričaš kao ljudi u toj zemlji. Tako i u ovom slučaju, samo što većina to nikako ne kapira.

Popadalo je dosta likova otkako je Dejan otišao. Njegovi gariji su inače svi teški krimosi. Radili su sa lajavim, tačnije za njega, a

kad je on zaginuo preuzeli su njegov posao. Šta mislite odakle Bati Kan-Kanu muda da preuzme Vošu, ceo Novi Sad? Zavarili su ga na trideset dana, ali su neki gariji uspeli preko žandara na platnom spisku da ga oslobode. Kao, ležaćeš metar, izaći ćeš. Usluga za uslugu. Momci iz Firme su tapkali gudru za Batu, a on im je dovlačio pojačanja da se gleda dobar fudbal. Išlo se dotle da se delio tal od prodaje Despota, Kačara, Kahrimana... Kizito je ostao, zato što su mu lokalni krimosi dali sve, ali sve...

Kamenica je nekad bila narkomanija gora od Detoša, kurave si mogao da karaš na poznanstva. Sad kerovi divljaju, ali neće još dugo. Dejan se šetao 2006. godine i krenuo kod drugara i na uglu glavne i Dunavske ga startuje pub. Kao, gde si pošao, pola četiri je? Rekao mu je: "Tebra, idem gajbi...". Kad je saznao kod koga noći, pustio ga je momentalno. Ne možemo da kažemo o kome se radi, možda nekada, ali sada nikako. Ti likovi su Dekijevo godište, sve go ludak i odlični drugari sa Antonićem, bivšim direktorom Spensa.

Legendarna je priča o Žaretu i Parangalu, ali treba da doživiš šta su dva krimosa radila jednom nesrećnom mađaru, po zavarivanju Firera iz Nacionalnog pokreta. Znači, priveli ga i karali ga, a karu namazali puterom. Bio je Dejan i sam prisutan za vreme mučenja

i nije mogao da izdrži. Video je sve u životu, ili je barem to mislio. Bacio je peglu po kupatilu. A sve drolje je poznavao - Goca iz Kamenice, sisata... uf...

Svi mi znamo da je Bata krimos. Ali je uložio pare, kupio je hotel „Putnik”, Tvrđavu i direktor je Vojvodine. Izgurao je klub na stare staze slave. Sad bolje da on sedi onako smešan u upravi, nego neki bahati dođoš koji će sistematski da urniše grad. A radikali u novosadanima vide kintu, zato i ulažu. Ne ulažu sigurno zato što ih gotive.

Lainovićev banditski nadimak je oduvek bio 'Lajavi', a ne 'Dugi'. To 'Dugi' je on znatno kasnije sam sebi nadenuo. I nije se primilo, sem možda među autsajderima koji ga 'poznaju' iz novina. Dugi za prijatelje. Smrt za sve iz metropole, a znao je i kako će da strada. To Dugi je nadenuo znatno kasnije, negde početkom građanskog rata, kad se malo izdigao iz prašine sebi sličnih sitnih novosadskih krimosa, a 'Dugi' je smislio i nametao, jer ga je nerviralo da i dalje bude 'Lajavi', takva veličina i 'autoritet' i 'ugledni biznismen'. Otkud Dugi - jer mu je po sopstvenoj tvrdnji bila velika kita, a ne zato što je bio visok, tipičan duguljasti, glistoliki Crnogorac.

11. Kraj legende

Danas, Dejan živi dobro. Kucka sa svog novog laptop računara, sve fercera. Dolazi kući sa posla novim kolima koja su prešla ispod 3000km, pije viski i kiselu "Made In Germany", dok kulira i sluša The Jesus & Mary Chain. Ceo stan mu je u fotografijama sa putovanja: Kuba, Grčka, Holandija, Italija, Nemačka, Beograd, Novi Sad, Dubrovnik. I sve to samo običnim radom. Kuća, posao, kuća, vikend i tako to. Sasvim običan život običnog čoveka. Jebi ga, dole u Srbiji puno ljudi prodaju muda za bubrege. Njima sve, a ostalima ništa i sve to u cilju nacionalnih interesa.

Seća se Dejan i dan danas svojih drugara, svoje ekipe. Rene Čileanac, Klaudio Čileanac, Jusa Bulić, Džoni Bomba, Ratko, Combe, Ledeni, Šule, Popaj, Bora, Piki, Vojin, Balavi Vule, Rambo stariji, Rambo mlađi, Makartni, Beli, Guta, Šaban, Ranko Maksi, Grunf, Rakija, Ultras London, Stotka, Pacov, Mali Milanče, Gluvi Kolumbijac, Mitke, Boža Pelikan, Đole Piroćanac, Kimić, Sale, Ličina, Knele, Maki, Žabac, Buca, ćoravi Matić, Koja, Rade nosonja, Braca šibicar, ludi Vjeko, Pejke, Buki Bonasera, Džoni Flik, Džombe, Lola, Dača Flamingos...

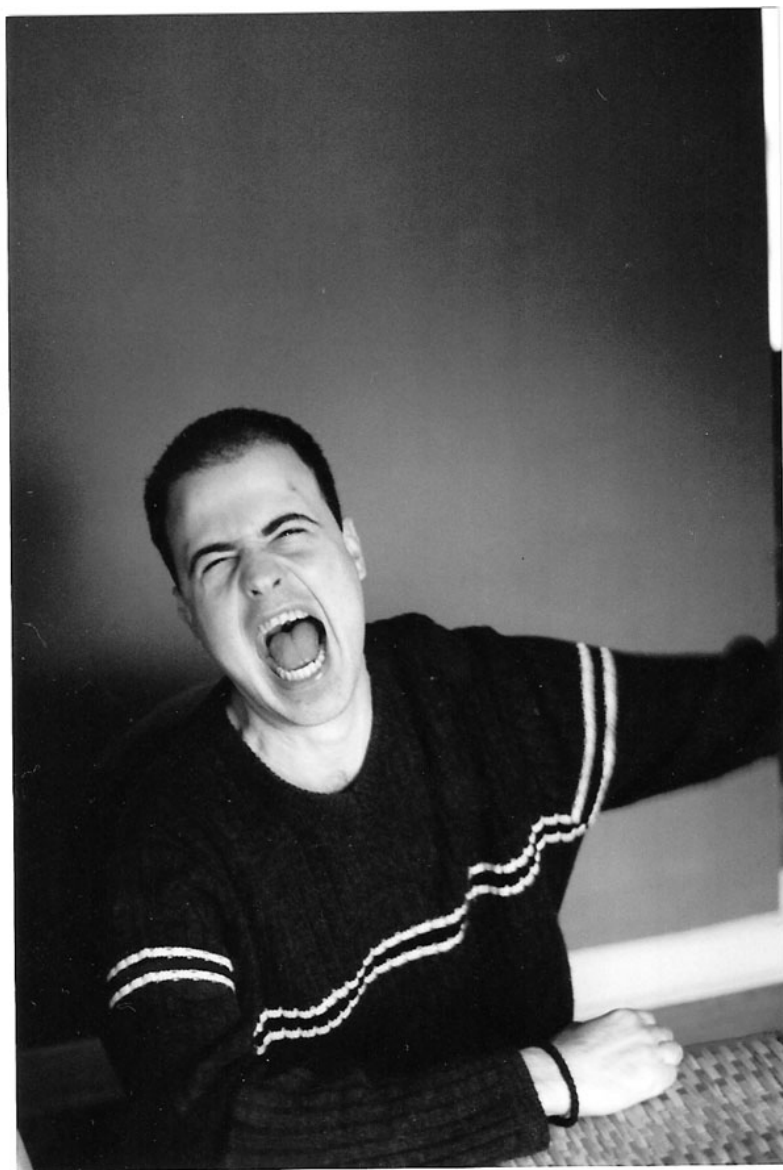
Ipak, svakoj priči dođe kraj. Možda će nekada mlađi naraštaji čitati o ovim događajima i poželeti da i oni budu deo kriminala i jedne ulice, ali svi moraju shvatiti da ta ulica ima svoj kraj, i kada dođeš do kraja – shvatićeš kako si živeo.

Kako dnevne novine Politika prenose:

“Dejan Stijačić, poznatiji kao Podbara, osuđen je februara 8. 2008 godine pravosnažno na 12 godina zatvora.

Nakon viščasovnog ispitivanja, izlaganja dokaza i izjava svedoka, gore pomenuti je priznao svoju umešanost u preko 163 krivičnih dela. Među najtežim, kako ih je sud okarakterisao, su veze sa organizovanim kriminalom, preciznije fudbalskom mafijom. Podbara je u nekoliko navrata, pravdajući to svojom ljubavlju prema klubovima i lokalnim patriotizmom, menjao klubove i ulazio u organizacione odbore kako bi dalje razvijao svoju mrežu kupoprodaje igrača, nameštanja utakmica i pljačkanje državne imovine. Država Srbija, klubovi i nekoliko stotina privatnih lica su ovakvim delovanjem optuženog oštećeni za stotine miliona evra.

Vatrena pristalica OFK. Beograda u vreme kada je klub vodio nekrunisani kralj narko kartela Karaburme, Zvezdan Terzić. Najveći navijač FK. Partizana dok su u upravi sedeli Žarko Zečević i Nenad Bjeković. Veliki prijatelj FK. Veternik, dok je na čelu kluba bio Nenad Opačić. Nedugo zatim, po preuzimanju FK. Vojvodina od strane Ratka Buturovića, poznatijeg kao Bata Kan Kan, Poki postaje simpatizer ovog kluba. Ovom mafijaškom lancu se konačno nazire kraj. Razlog ovako blage kazne je potpuna saradnja optuženog i njegov pristanak da svedoči protiv svih navadenih lica. “

Umesto zaključka bonus Dejanova priča

“Žandari nas dva puta cimaju u toku jedne večeri. Prvi put na plaži kada smo poželeli da se okupamo u Mičigen jezeru. Sreća moja, pa sam topku od pet soma dolara sakrio u sedište pozadi. K'o da sam znao. Prolazimo pored Španske vile, ovaj dečko stranac objašnjava mi arhitektonsko značenje te vile, gledamo široko izgleda. Opet nas startuju, znači dojava. Nema šta drugo. Tu ja kažem da sam turista, da nemam pojma o čemu pričaju. I puste ti oni nas. Ortak izvuče topku, a ja sav onaj pajdo smestim u klimu kod njega na gajbi.

Sledeće jutro, zaboravim da sam ostavio tu pajdo. Dođemo s bazena i onako u boksericama, upalimo klimu. Kad je onaj horz izleteo napolje, kasno smo shvatili šta se dešava- pa smo pokušavali da ga udahnemo što više možemo. Horz leti, dnevna soba se beli, a mi šmrčemo ujdo... Ma da vam ne pričam. Valjda će se setiti neko da stavi ovo u knjigu. Ljubomorni su, zavidni, pa jedva čekaju da ja nešto ovako napišem. Dobili su slike, malu priču, vreme je da odem u legendu. Niko ne kapira, da je meni ovo izduvni ventil. Da sam neko jako mesište pa da razumem, ali

brate ni onda mi ne bi bilo jasno zašto? Jer k'o što reče Koeljo jednom prilikom "Sve što čovek ne može dotaći, nije vredno žrtve". Koeljo nije kriminalac, već književnik i ne znam čoveka lično. Čisto da se zna"

**Posvećeno Dejanovoj Mariji i celoj generaciji koja je odrasla
u vrtlogu sankcija devedesetih godina. Dejanov metak
putuje daleko...**

Napisao:

Lazar Nikolić

Lektura:

Zoran Miodrag

Godina:

2008.